

negligently caused bodily harm - imprisonment is far greater than on validity of its kind in Ukraine - the restriction of liberty.

The penalty sanctions in Part 2 of Art. 143 of the Criminal Code of Ukraine is very reduced (up to 3 years of prison), because those same actions committed by coercion or deception is obviously more dangerous.

Social danger of unlawful removal of human organ or tissue using these methods ignore the will of the donor is almost the same estimate of sanctions: the main form of punishment - is imprisonment, which is the lower limit of 2 years and above – 7 years. In Ukraine the lower limit of the penalty for such crime (Part 3. of art. 143 of the CC) is not specified, so under part 2 of art. 63 of the CC is 1 year, which is significantly lower compared to the average index of other countries – almost 3 years. In this case humanity is a disadvantage, as compared to others at a socially dangerous act which incorporates significantly less punishment.

In Ukraine the conclusion of commercial agreements profitly aimed human body materials is punished more severely compared to the countries in the world. Sanctions in part. 5 of art 143 of the CC of Ukraine should increase its top limit penalty of up to ten years.

Comparison of penalties for crimes related to transplantation allow to consider sanctions proportionate dispositions content. However for the illegal trade in human organs or tissue removal and his/her organ or tissue by ignoring the donor's will should increase the penalty of imprisonment of 5 to 7 years. In particular, for trading in human transplants, which has a transnational character, Ukraine should increase the penalty of imprisonment from 10 years.

Keywords: *the penalty for illegal activities in the field of transplantation, the proportionality of the punishment of the acts committed, receipt or use of anatomical materials person, penalization.*

Надійшла до редакції 22.03.2012

М.А. Самбор

кандидат юридичних наук
(УМВС України в Чернігівській області)

УДК 343.232

ІНСТИТУТ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОСТУПКУ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ: ВАДИ ТА ПРОГАЛИНИ

Розглянуто новий інститут кримінального законодавства України – кримінальний проступок. Досліджено чинне законодавство України та його готовність до сприйняття такого інституту, як «кримінальний проступок». Проаналізовано рішення Конституційного Суду України щодо підстав кримінальної відповідальності. Вивчено можливість використання інституту кримінального проступку як підстави кримінальної відповідальності.

Ключові слова: *кримінальний проступок, кримінальна відповідальність, підстава кримінальної відповідальності, Кримінальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс України.*

Постановка проблеми. Реформа кримінально-процесуального законодавства України, що відбулася у 2012 році, зумовила ряд науково-практичних дискусій, пов'язаних із введенням у юридичне життя ряду не притаманних раніше кримінально-процесуальному законодавству України інститутів. Прийнятий Верховною Радою України 13 квітня 2012 року Кримінальний процесуальний кодекс України, що набув чинності 19 листопада 2012 року (далі КПК України) [1], вніс істотні зміни не лише до

кримінального процесуального законодавства, а й до кримінального законодавства, зокрема кримінальної відповідальності. На перший погляд, норми КПК України начебто не зачіпають матеріальних норм, що встановлюють кримінальну відповідальність. Але...

Ст. 2 КПК України, визначаючи завдання кримінального провадження, вказує на те, що таким завданням є захист особи і суспільства від кримінальних правопорушень, з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності. Таким чином, саме завдання кримінального провадження послуговується термінологією, яка не опрацьована у нормах матеріального кримінального законодавства України, а саме – поняттям «кримінальне правопорушення».

Хоча ст. 3 КПК України, у змісті якої розкривається значення термінів, що вживаються у Кодексі, не подає законодавчої дефініції «кримінальне правопорушення». Разом з тим ч. 2 ст. 3 вдало використовує бланкетний спосіб викладу правової норми, зазначаючи, що інші терміни, які вживаються в цьому Кодексі, визначаються спеціальними нормами цього Кодексу та інших законів України.

На підставі системного аналізу норм КПК України, у тому числі легальних визначень термінів, що містяться у ст. 3 КПК України, можна дійти висновку про те, що кримінальне правопорушення охоплює собою два поняття: кримінальний проступок і злочин. Однак, це лише суб'єктивне сприйняття поняття «кримінальне правопорушення», тому, на наш погляд, в умовах притягнення особи до юридичної відповідальності, а у даному разі – кримінальної відповідальності, покладатися виключно на суб'єктивізм та припущення неможливо. Безперечно, спираючись на визначення терміна «закон України про кримінальну відповідальність», що міститься у п. 7 ч. 1 ст. 3 КПК України, під яким розуміються законодавчі акти України, які встановлюють кримінальну відповідальність (Кримінальний кодекс України та закон України про кримінальні проступки), а також п.п. 4, 5, 6 ч. 1 ст. 3 КПК України, можна зробити висновок про те, що все-таки під кримінальним правопорушенням слід розуміти саме кримінальний проступок і злочин.

Звідси випливає, що кримінальний проступок і злочин є підставою для притягнення особи до кримінальної відповідальності, порядок якого (притягнення) власне й визначається у процесуальних нормах КПК України. Наскільки це узгоджується з чинним законодавством України про кримінальну відповідальність та Конституцією України й визначило мету даної статті.

Враховуючи вищевикладене, **метою** даної статті є дослідження можливості сприйняття кримінального проступку як підстави кримінальної відповідальності та доцільності введення у кримінальне законодавство поняття «кримінальний проступок».

Виклад основного матеріалу. Ч. 1 ст. 2 Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року (далі – КК України) [2] визначає, що підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою *суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину*, передбаченого КК України (виділено

нами. – М.С.). Відповідно до ч. 1 ст. 11 КК України, злочином є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину.

З точки зору В.Я. Тація, ч. 1 ст. 2 визначає, що єдиною і достатньою підставою кримінальної відповідальності є наявність у вчиненому особою суспільно небезпечному діянні всіх ознак складу злочину, передбаченого КК [3, с. 6]. А.М. Ришелюк пише про те, що, на відміну від КК 1960 р., у тексті чинного КК прямо закріплено положення про те, що підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, тобто сукупність закріплених у кримінальному законі ознак, за наявності яких реально вчинене суспільно небезпечне діяння визнається злочином [4, с. 11].

Більшість учених дійшли висновку, що підставою кримінальної відповідальності є наявність у вчиненому особою суспільно небезпечному діянні ознак конкретного складу злочину, передбаченого чинним кримінальним законодавством [6, с. 56].

Як бачимо, науковці схильні до тієї точки зору, що підставою кримінальної відповідальності може бути лише юридичний факт вчинення особою злочину.

Послідовно досліджуючи законодавство України про кримінальну відповідальність побачимо, що ст. 3 КК України прямо вказує на те, що законодавство України про кримінальну відповідальність становить Кримінальний кодекс України, який ґрунтується на Конституції України та загально визнаних принципах і нормах міжнародного права. Закони України про кримінальну відповідальність, прийняті після набрання чинності цим Кодексом, включаються до нього після набрання ними чинності. Злочинність діяння, а також його караність та інші кримінально-правові наслідки визначаються тільки КК України. Співставляючи положення ч. 2 ст. 3 КК України та п. 7 ч. 1 ст. 3 КПК України, можемо спостерігати істотні колізії, пов'язані із розумінням поняття «закон України про кримінальну відповідальність». Норми матеріального кримінального права, прерогативою яких є визначення підстав кримінальної відповідальності та власне кримінальної відповідальності, зазначають, що закони України про кримінальну відповідальність, прийняті після набрання чинності КК України від 5 квітня 2001 року, включаються до нього після набрання ними чинності. Одночасно КПК України, прийнятий практично 11 років тому (цікавий збіг обставин: КК України прийнято у квітні й новий КПК України прийнято у квітні, правда із запізненням на 11 років та 8 днів), спростовує законодавчу норму, що міститься у ч. 2 ст. 3 КК України. Разом з цим Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України» від 13 квітня 2012 року [1] у пункті 4, якою вносилися відповідні зміни до Кримінального кодексу України, жодним чином не урегульовує дане питання, що вказує на поспішність прийняття КПК України та відсутність узгодженості норм, що встановлюють кримінальну відповідальність.

Крім того, відповідно до п. 2 описової частини рішення Конституцій-

ного Суду України у справі № 1-15/99 за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 80 Конституції України, справа про депутатську недоторканність від 27 жовтня 1999 року № 9-рп/99 [7], *кримінальна відповідальність* є різновидом юридичної відповідальності, особливим елементом у механізмі кримінально-правового *реагування держави щодо особи, яка вчинила злочин*. Кримінальна відповідальність передбачає офіційну оцінку відповідними державними органами поведінки особи як злочинної. *Підставою кримінальної відповідальності є наявність у діяннях особи складу злочину, передбаченого кримінальним законом*. Це форма реалізації державою правоохоронних норм, яка, як правило, полягає в застосуванні до *особи, що вчинила злочин*, конкретних кримінально-правових заходів примусового характеру через обвинувальний вирок суду (виділено нами. – М.С.). Бачимо, що Конституційний Суд України, як орган конституційної юрисдикції України, який наділений повноваженнями офіційного тлумачення Конституції України та законів України (ст. 147 Конституції України), вказує, що підставою кримінальної відповідальності є виключно злочин.

Аналогічно п. 1.2. резолютивної частини рішення Конституційного Суду України від 27 жовтня 1999 року № 9рп/99 зазначає, що притягнення до кримінальної відповідальності, як стадія кримінального переслідування, починається з моменту *пред'явлення особі обвинувачення у вчиненні злочину* (виділено нами. – М.С.). Отже, ключовим у застосуванні до особи кримінальної відповідальності є вчинення останньою злочину, тільки злочину і ніякого іншого протиправного діяння.

В абзаці 7 п. 2 описової частини рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням відкритого акціонерного товариства «Всеукраїнський Акціонерний Банк» щодо офіційного тлумачення положень пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України, частин першої, третьої статті 2, частини першої статті 38 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про відповідальність юридичних осіб) від 30 травня 2001 року № 7-рп/2001 [9] зазначено, що системний аналіз викладених конституційних положень дає підстави дійти висновку, що за своїм змістом пункт 22 частини першої статті 92 Конституції України спрямований не на встановлення переліку видів юридичної відповідальності. Ним визначено, що виключно законами України мають врегулюватися засади цивільно-правової відповідальності (загальні підстави, умови, форми відповідальності тощо), підстави кримінальної, адміністративної та дисциплінарної відповідальності – діяння, які є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями (основні ознаки правопорушень, що утворюють їх склад), та відповідальність за них. У такий спосіб Конституція України заборонила врегулювати зазначені питання підзаконними нормативно-правовими актами та встановила, що лише Верховна Рада України у відповідному законі має право визначати, яке правопорушення визнається, зокрема, адміністративним правопорушенням чи злочином, та міру відповідальності за нього. Згідно з п. 1.1 резолютивної частини рішення Конституційного Суду України від 30 травня 2001 ро-

ку № 7-рп/2001, положення пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України треба розуміти так, що ним безпосередньо не встановлюються види юридичної відповідальності. За цим положенням виключно законами України визначаються засади цивільно-правової відповідальності, а також діяння, що є злочинами, адміністративними або дисциплінарними правопорушеннями, як підстави кримінальної, адміністративної, дисциплінарної відповідальності, та відповідальність за такі діяння. Зазначені питання не можуть бути предметом регулювання підзаконними нормативно-правовими актами. Проаналізувавши дані положення, зокрема офіційне тлумачення Конституційним Судом України положень п. 22 ст. 92 Конституції України, побачимо, що Конституційний Суд України підставою кримінальної відповідальності називає злочин, і аж ніяк не кримінальне правопорушення. Це є офіційним тлумаченням норм Конституції, загальнообов'язковим до виконання. Хоча останнім часом у роботі Конституційного Суду України, зокрема в його рішеннях, спостерігається певна непослідовність, яку інколи політологи у своїх виступах у засобах масової інформації пояснюють соціально-політичною доцільністю. Однак це не є предметом нашого дослідження, а відтак і заглиблюватися у цю проблему поки не будемо. Тому використовуватимемо наявне офіційне тлумачення норм Конституції України.

В абзаці 4 п. 2 описової частини рішення Конституційного Суду України у справі № 1-7/99 за конституційним зверненням Національного банку України щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 58 Конституції України (справа про зворотну дію в часі законів та інших нормативно-правових актів) від 9 лютого 1999 року № 1-рп/99 [8] зазначено, що відповідальність можлива лише за наявності в законі чи іншому нормативно-правовому акті визначення правопорушення, за яке така юридична відповідальність особи передбачена, і яка може реалізовуватися у формі примусу з боку уповноваженого державою органу. Проводячи паралелі між Конституцією України, такими офіційними рішеннями Конституційного Суду України та нормами КК України, КПК України побачимо, що кримінальна відповідальність можлива тільки у разі встановлення у нормах КК України таких підстав.

Таким чином, можна зробити висновок, що законодавча база України сприймає єдину підставу для кримінальної відповідальності. Це вчинення особою злочину, який описаний у законі про кримінальну відповідальність – КК України. Інших підстав для застосування кримінальної відповідальності немає.

Навіть у разі прийняття закону України про кримінальні проступки, в якому мають знайти своє законодавче закріплення відповідні склади, останній має увійти до складу КК України, виходячи із чинних на сьогоднішній день загальних засад кримінальної відповідальності.

По-іншому, кримінальний проступок, кримінальне правопорушення може бути сприйняте як підстава для кримінальної відповідальності, виключно за умови повної та одночасної реформи матеріального законодавства про кримінальну відповідальність. Разом з цим вважаємо, що така реформа кри-

мінальної юстиції має відбуватися одночасно. 11 років тому було реформовано закон про кримінальну відповідальність – КК України, тоді слід було замислитися і над реформуванням норм процесуальних, або створити єдиний ансамбль кримінальної відповідальності, який мав би у своїй основі міцну сталу концепцію кримінальної відповідальності.

Сьогодні сформувалося досить різне сприйняття кримінального проступку. Одні вчені (наприклад В.Т. Маляренко [11]) позитивно його сприймають, інші (наприклад С. Стахівський [12]) – вважають безпідставним його впровадження у національне законодавство, говорячи про те, що кориснішим було б удосконалити інститут протокольної форми досудової підготовки матеріалів.

Незважаючи на впровадження нового кримінального процесуального законодавства та пов'язаного з ним інституту кримінального проступку (оскільки поки що він використовується лише у змісті норм КПК України) як підстави кримінальної відповідальності, останній не має законодавчого підґрунтя. Фактично поки що це «мертві» норми, пов'язані із застосуванням найсуворішої юридичної відповідальності – кримінальної.

Крім того, піддаючи аналізу норми КПК України, можна дійти висновку про те, що кримінальний проступок є нічим іншим, як видом злочину. На користь цього можна навести такі аргументи: 1) відповідно до глави 25 КПК України, досудове розслідування кримінальних проступків (дізнання) здійснюється згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими КПК України, зазначено у ст. 298 КПК України, з урахуванням глави 25 КПК України. Тобто розслідування кримінальних проступків здійснюється за правилами, встановленими для розслідування злочинів; 2) заборона під час досудового розслідування кримінальних проступків застосовувати запобіжні заходи у вигляді домашнього арешту, застави та тримання під вартою, що передбачено ст. 299 КПК України, вказує на те, що застосування тримання під вартою є винятковим запобіжним заходом, який не застосовується до осіб, які вчинили злочини невеликої тяжкості (ч. 2 ст. 12 КК України), що відображається у ст. 183 КПК України. Незастосування цих видів запобіжних заходів до осіб, які вчинили кримінальні проступки фактично свідчить про те, що до останніх не можуть застосовуватися запобіжні заходи, пов'язані із обмеженням фізичної свободи (домашній арешт та тримання під вартою), а також заходи, пов'язані із можливістю бути підданим матеріальному стягненню (у разі застосування застави, якою особа позбавляється можливості розпоряджатися своїми коштами (або коштами, внесеними заставодавцем); 3) заборона виконання негласних слідчих (розшукових) дій (ст. 300 КПК України). Відповідно до ч. 2 ст. 246 КПК України, вони проводяться виключно у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів. Також відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність, оперативним підрозділам надається право негласно виявляти та фіксувати сліди тяжкого або особливо тяжкого злочину. Отже, шляхом виключення, кримінальний проступок може розглядатися як злочин невеликої або середньої тяжкості.

У такому разі введення у кримінальне та кримінальне процесуальне законодавство України поняття «кримінальний проступок» фактично зводиться до сприйняття останнього, як одного із видів злочинів, який становить меншу суспільну небезпеку у порівнянні з тяжкими та особливо тяжкими злочинами.

Вважаємо таку мету введення у чинне законодавство України поняття «кримінальний проступок» нераціональною та, скоріш за все, не її мали на меті автори КПК України.

Свого часу А.П. Закалюк зазначав, що категорія суспільної небезпечності піддавалася глибокому аналізу в науках кримінального права, кримінології, адміністративного права. На думку А.П. Закалюка, суспільно небезпечними є не лише злочини (як багато років вважалося і виділялася як суттєва ознака злочину і злочинності), а й інші діяння, якщо вони спричиняють шкоду головним умовам життєдіяльності суспільства. Суспільна небезпека особистості визначається лише на підставі вчинення нею суспільно небезпечних діянь, у тому числі незлочинних, але таких, які з високою мірою ймовірності можуть «перерости» у злочинні [5, с. 250]. Продовжуючи типологізацію особистості злочинця, А.П. Закалюк вказує на те, що в особистості суспільно небезпечного типу можна виокремити такі різновиди залежно від вияву спрямованості: некримінальний, коли спрямованість особистості виявляється в антигромадських, але незлочинних, можливо адміністративно-караних проявах, що мало ймовірно можуть перетворитися у кримінально-карані; передкримінальний – з таким самим характером прояву, але з достатньою ймовірністю перетворення його у кримінальний; кримінальний – після вчинення злочину, підтвердженого вироком суду; посткримінальний – під час відбування покарання або після звільнення з установ виконання покарання у разі вчинення нового умисного злочину, який є свідченням того, що суспільна небезпечність особистості не зменшилася порівняно з кримінальним різновидом, а, навпаки, зросла, перетворила останній у поглиблено-кримінальний [5, с. 251]. Отже, кримінальний проступок і має окреслити ті діяння, які не є злочинами, однак становлять істотну суспільну небезпеку охоронюваним законом правам, свободам та інтересам.

Висновки. Підсумовуючи викладене, вважаємо, що створення двох законодавчих актів про кримінальну відповідальність є нераціональним. Існуючий КК України є кодифікованим актом законодавства України, який має увібрати в себе всі підстави кримінальної відповідальності, а отже й інститут кримінального проступку має знайти себе у змісті КК України. До того ж розпорошення нормативного матеріалу, яким визначатимуться підстави кримінальної відповідальності, не додасть якості законодавству. Крім того, прийняття закону України про кримінальні проступки розбалансиє загальні засади кримінальної відповідальності, що поставить на порядок денний необхідність перегляду не лише юридичних складів злочинів, а й принципів кримінальної відповідальності.

Концепція створення фактично двох рівнів підстав одного виду юридичної відповідальності розбалансиє кримінальне законодавство та може ство-

рити умови для зловживань з боку уповноважених органів та їх посадових осіб, а також не сприятиме боротьбі із суспільно небезпечними явищами.

Вважаємо, що власне поняття «кримінальний проступок» доцільно ввести у законодавство, однак за умови належного його теоретичного розроблення юридичною наукою, формування громадської думки, а також визначення підходів до формування складів кримінальних проступків, що, у свою чергу, має охопити значний проміжок часу, який не може бути обмежений декількома місяцями. Лише після формування такого теоретичного підґрунтя можливо винесення даного питання на розгляд законодавчого органу країни та введення останнього у чинне законодавство України.

Бібліографічні посилання

1. Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України»: чинне законодавство з 19 листопада 2012 року. – К., 2012.
2. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/print1360053215179834>.
3. Кримінальний кодекс України: науково-практ. коментар / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, С. Б. Гавриш та ін.; за заг. ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – К., 2003.
4. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України./ А.М. Бойко, Л.П. Брич, В.К. Грищук та ін.; за ред. М.І. Мельника, М.І. Хавронюка. – [3-тє вид., перероб. та доп.]. – К., 2003.
5. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3 кн. – Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – К., 2007.
6. Кримінальне право України. Загальна частина/ П.П. Михайленко, В.В. Кузнецов, В.П. Михайленко, Ю.В. Опалинський; за ред. П.П. Михайленка. – К., 2006.
7. Рішення Конституційного Суду України у справі № 1-15/99 за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 80 Конституції України (справа про депутатську недоторканність) від 27 жовтня 1999 року № 9-рп/99. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v009p710-99>.
8. Рішення Конституційного Суду України у справі № 1-7/99 за конституційним зверненням Національного банку України щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 58 Конституції України (справа про зворотну дію в часі законів та інших нормативно-правових актів) від 9 лютого 1999 року № 1-рп/99. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v001p710-99> – Дата доступу 31 січня 2013 року.
9. Рішення Конституційного Суду України у справі № 1-22/2001 за конституційним зверненням відкритого акціонерного товариства «Всеукраїнський Акціонерний Банк» щодо офіційного тлумачення положень пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України, частин першої, третьої статті 2, частини першої статті 38 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про відповідальність юридичних осіб) від 30 травня 2001 року № 7-рп/2001. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v007p710-01>.
10. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року. – К., 1996.
11. Маляренко В. До питання доктрини кримінальної юстиції/ В.Маляренко // Право України. – 2009. – № 2. – С. 11–23.
12. Стахівський С. Новий кримінально-процесуальний кодекс України: хто замоляє музику...?/ С.Стахівський // Право України. – 2008. – № 4. – С. 54–58.

Самбор Н.А. Институт уголовного проступка по законодательству Украины: недостатки и пробелы. Рассмотрен новый институт уголовного законодательства Украины – уголовный проступок. Исследовано действующее законодательство Украины и его готовность к восприятию такого института, как «уголовный проступок». Проанали-

зировано решение Конституционного Суда Украины относительно оснований уголовной ответственности. Изучена возможность использования института уголовного проступка как основания уголовной ответственности.

Ключевые слова: *уголовный проступок, уголовная ответственность, основание уголовной ответственности, Уголовный кодекс Украины, Уголовный процессуальный кодекс Украины.*

Sambor M.A. Institute of criminal offense under the laws of Ukraine: issues and gaps. This paper proposes a new institute criminal legislation of Ukraine – criminal offense. The author examines the current legislation of Ukraine and his willingness to accept such an institution as a «criminal offense». In particular, states that the basis of criminal responsibility is the presence of corpus delicti face it, not the other offenses.

Analyzes of the Constitutional Court of Ukraine on the grounds of criminal responsibility. So in the course of the study indicated that the Section 2, the narrative of the Constitutional Court of Ukraine № 1-15/99 case of the constitutional petition the Ministry of Internal Affairs of Ukraine concerning official interpretation of the provisions of Article 80 of the Constitution of Ukraine (the case of parliamentary immunity) of 27 October 1999 9-rp/99 number indicates that criminal liability is a form of legal liability, a special element in the mechanism of criminal law response of the State to a person who committed a crime. Criminal liability involves a formal assessment of the relevant state agencies conduct of a person as a criminal. The grounds of criminal responsibility is the presence of the actions a person of an offense under criminal law. The author examines the use of the institute criminal misconduct as grounds for criminal prosecution.

Furthermore the author emphasizes the fact that paragraph 22 of Art. 92 of the Constitution of Ukraine on June 28, 1996 says that the law defines acts that are crimes, and the responsibility for them. That is a criminal offense not involving constitutional rules of criminal or other legal action.

The author concludes that the legislative framework of Ukraine perceives a common basis for criminal liability. This person committing the offense described in the law of criminal responsibility – Criminal Code of Ukraine. Other reasons for the use of criminal responsibility there.

In addition, it is noted that the present administration of criminal and criminal procedural legislation of Ukraine the term «criminal offense» actually comes down to the perception of the latter as one of the types of crime that is less danger to society compared to the grave and especially grave crimes.

The author concludes that at the time of the creation of two legislative acts of criminal liability irrational. The conclusion is that «criminal offense» useful to introduce the legislation, but only if the proper development of his theory of legal science, public opinion, and determining approaches to the formation of criminal offenses, which in turn should cover a significant period of time, which can not be limited to a few months. Only after the formation of the theoretical basis for possible removal of the matter to the legislature of the country and the last entry in the current legislation of Ukraine.

Keywords: *criminal offense, criminal liability, criminal liability basis, the Criminal Code of Ukraine, the Criminal Procedure Code of Ukraine.*

Надійшла до редакції 10.02.2013